

Emanuel Kolman:

Jeseni.

Topli vetrič, kam
ob ti uri nočni?
— V temni kraj h goram,
v sinji dvor polnočni.

Tam v samoti vile
rajajo otožne,
ko v dolinah trate
venejo jim rožne,

ko oblaki od povsod
trumoma drojjo —
vile rajajo,
vile tam ihtijo.

Pojdem, da jih vidim
in da poslovim se —
tukaj hladnih sap,
mrzlih dni bojim se. —

Viktor Pirnat:

31. oktober 1918.

»Kje so dnevi naše slave,«
tožil je predvojni rod,
»bol objema nam dobrave,
tujec krut nam je gospod!
Kje je naših dedov sila,
kje brodov je naših moč,
mar nas mati je rodila
za nasilja plamen žgoč?!«

Dvignil se je svet v tečajih,
se pretresel v drobovje,
zdrobil suženjstva okovje,
ni se ustavil v tihih gajih:
zaplamtele so dobrave,
zarohnelo je valovje,
zabobnelo je brodovje
za svobodo majke Slave...

Zmagoslavno poigrava
sel jesenski se v višavah,
nasmejana je narava,
jambori so vsi v zastavah.
Tuje barve v mokro tmino,
naše k soncu v višino:
modra,
sila jadranskih voda,
up in volja nam srca;
bela,
naših duš svečan polet,
lepših dni svetel obet;
rdeča,
naših žil plamteča kri,
ki ljubezen v nji živi.

Plapolaj, trobojka, večno,
vodi ljudstvo svoje srečno!